

Byen af. Det sker ikke, siger Oberst Tschering, ved en aaben By. Fjenden kan indtage og besætte en aaben By, men han røver ikke Kunststøtterne og røver ikke ved Værdierne. Men siges der saa: Hvis Kjøbenhavn bliver befæstet fra Landfjenden, er Kjøbenhavn jo blevet en Fæstning, og Fjenden er derved forhindret fra at brænde Byen af. Jeg har fulgt med en saa levende Interesse, som jeg er i Stand til, alle de Forhandlinger, der siden 1867 have været førte baade her i Rigsdagen og andetsteds angaaende Spørgsmaalet om vort Forsvar og da særlig angaaende Kjøbenhavns Befæstning, der jo i den Tid, jeg har været i Thinget, ofte har været for, og jeg har da mærket mig, at hver Gang vi have stillet det alvorlige Spørgsmaal til de Sagkyndige: Naar vi nu gaa med til en Lov, der indrømmer en Befæstning af Kjøbenhavn, hvor længe vil saa Byen kunne forsvare sig, saa har man en enkelt Gang hørt af den særlig Sangvinske — det tør jeg nok kalde et saadant Standpunkt —: Den vil kunne forsvares i en Tid af indtil 6 Uger. Men af flere Militære, hvoraf enkelte ere Medlemmer af dette Thing endnu, har jeg ogsaa hørt, at Fæstningen ikke engang vil kunne holde sig i 3 Uger. Ja, naar man skal begrave en saadan Masse Millioner — man kan vel gjerne sige op til 100 Millioner, naar Alt tages med — til en Befæstning af Kjøbenhavn, og saa kun har Udset til at kunne forsvare den i 3 Uger, saa er dette allerede et stort Spørgsmaal, om det er Umagen værd. Men efter den Udvikling, der er i Nutidens Krigskunst, og efter den Hurtighed, hvormed nye Opfindelser dukke op, turde det være, at denne Fæstning kunde blive overrumplet og taget meget hurtigere, saa at Pengene vare rent bortkastede. Dette være nu imidlertid, som det være vil, men at befæste Kjøbenhavn og lade hele det øvrige Land ligge aabent har altid for mig staaet som en forfæstelig Tanke. Jeg har ikke kunnet begribe, hvorledes man har kunnet faae det over sit Sind at lade det store Folk ligge værgeløst, fordi man vil koncentrere Forsvaret omkring Kjøbenhavn. Man siger vel, at naar vi blot have Kjøbenhavn forsvaret, saa har man forsvaret det hele Land, men jeg har rigtignok ogsaa hørt mange Sagkyndige sige, at Fjenden ganske rolig vil sætte sig i Besiddelse af hele det øvrige Land og lade den store Fæstning om Kjøbenhavn ligge, og jeg skal ikke negte, at jeg er meget tilbøielig til at antage, at han snarest vil gjøre dette. Og min Opfattelse, der deles af langt flere, end de ere, der dele det ærede Medlems Opfattelse med al dens Sagkyndighed, af Kjøbenhavns Be-

fæstning er den, at denne Befæstning er en politisk og finansiel Udælgelse for det danske Folk; derfor vil jeg være med til at nedlægge en alvorlig Protest mod denne Plan, og jeg skal altid, saa længe jeg har Blads i denne Sal, gjøre hvad der staaer i min Magt til, at de Mange, som dele min Opfattelse, vogte sig for at komme til blot at røre i mindste Maade ved Noget af det, som kunde hedde Kjøbenhavns Landbefæstning, saa meget mere, som vi jo ogsaa have mærket os den Maade, hvorpaa den er kommet frem. Der raader i det danske Folk, saade ogsaa det ærede Medlem, en kraftig Villie til vort Forsvar. Ja, det gjør det, naar den bliver ansporet paa den rigtige Maade. Det ærede Medlem har Ret til at sige, at under de Krige, som have været førte af os, saa haarde, som de have været, har det vist sig, at der var Villie og Kraft i den danske Nation til at forsvare sig, men dersom det ærede Medlem tror, at den Maade, hvorpaa de nu opføre deres Krigslege, skulde være skiftet til at vedligeholde denne kraftige Villie i det danske Folk, saa turde jeg, uden at ville agere Profet, sige ham, at der vilde han blive stuet. Jeg har saa rig en Veilighed som Noget til ude i den store Befolkning at høre, hvilke Følelser, der røre sig der, lige ned til de laveste Lag af Samfundet, og med Undtagelse af de Enkelte, som det ærede Medlem roser sig af at have med sig, de saakaldte frivillige Bidragdere, er det med Sorg og Harme, at man hører Kjøbenhavns Landbefæstning nævnt. Jeg har kun reist mig for at sige disse Par Ord, thi jeg er entg med de to sidste ærede Talere i, at det er unyttigt her at forhandle længere om denne Sag, den er drøftet saa tidt baade i Udvalg og her i Salen, at de Fleste ere godt med. Vi mærkede jo ogsaa meget godt, at den ærede sidste Taler havde det paa Følelsen, at det i Dag var unyttigt at holde et langt Foredrag for os — han pleier ellers ikke at være sparsom med at fortælle os, hvad vi burde lægge os paa Sinde i denne Sag; han var kommen til den fornuftige Slutning i Dag, at det vistnok var overflødig. Hvorfra stammer denne Følelse hos det ærede Medlem? Han sagde ligefrem, at han troede, at det ærede Medlem fra Stege (Bojsen) var Ordfører for Mjertallet i denne Sag, og det er vistnok aldeles utvivlsomt, det er sikkert nok. Men hvorfor vil saa det ærede Medlem paanøbe os sin Opfattelse som den absolut ene rigtige? Jeg kunde have lyst til at høre en videre Udvikling af denne høist interessante Paaastand. At det ærede Medlem regner sig